

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Timișoara (Rumunia) w dniu 11 października 2022 r. – SC Assofrutti Rom S.R.L./Agenția pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, Centrul Regional pentru Finanțarea Investițiilor Rurale 5 Vest Timișoara

(Sprawa C-635/22)

(2023/C 24/36)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Timișoara

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca w pierwszej instancji i wnosząca apelację: SC Assofrutti Rom S.R.L.

Druga strona postępowania w pierwszej instancji i postępowania apelacyjnego: Agenția pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, Centrul Regional pentru Finanțarea Investițiilor Rurale 5 Vest Timișoara

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 17 dyrektywy Rady 2008/90/WE z dnia 29 września 2008 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych oraz roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców ⁽¹⁾ można interpretować w ten sposób, że zakazują one państwowemu członkowskim nakładania wymogu przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego przed wprowadzeniem materiału [Conformitas Agraria Communitatis (CAC)] do obrotu?
- 2) Czy w sytuacji takiej jak rozpatrywana w niniejszej sprawie art. 4 ust. 10 rozporządzenia nr 1303/2013 ⁽²⁾ w związku z art. 39 ust. 1 lit. a) i b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej można interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie wymogowi przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego określonego w PNDR 2014–2020 (wersja piąta)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, L 267, s. 8.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. 2013, L 347, s. 320).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 13 października 2022 r. – Compass Banca SpA/Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

(Sprawa C-646/22)

(2023/C 24/37)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Compass Banca SpA

Druga strona postępowania: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie przeciętgo konsumenta, o którym mowa w dyrektywie 2005/29/WE ⁽¹⁾, rozumianego jako konsumenta, który jest właściwie poinformowany, dostatecznie uważny i rozsądny – ze względu na swoją elastyczność i nieokreśloność – nie powinno być sformułowane z odniesieniem do najlepszej wiedzy i doświadczenia, a w konsekwencji odsyłać nie tylko do klasycznego pojęcia homo oeconomicus, ale także do zdobyczy najnowszych teorii na temat ograniczonej racjonalności, które wykazały, jak ludzie często działają, ograniczając niezbędne informacje „nierozsądnymi” decyzjami, jeśli odniesie się je do tych, które zostałyby podjęte przez podmiot hipotetycznie uważny i rozsądny[,] [a zatem] zdobyczy, które wprowadzają większą potrzebę ochrony konsumentów w przypadku – coraz częściej powtarzającym się we współczesnej dynamice rynku – zagrożenia w zakresie nacisku poznawczego?
- 2) Czy może zostać uznana za agresywną sama w sobie praktyka handlowa, w której ze względu na oprawę informacji (framing)[.] wybór może jawić się jako obowiązkowy i bez odmiennych możliwości, biorąc pod uwagę art. 6 ust. 1 dyrektywy [...], uznający za wprowadzającą w błąd praktykę handlową, która w jakikolwiek sposób wprowadza lub może wprowadzić w błąd przeciętgo konsumenta, „w tym poprzez wszystkie okoliczności jej prezentacji”?
- 3) Czy dyrektywa dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych uzasadnia uprawnienia Autorità nazionale per la concorrenza ed il mercato (urzędu ochrony konkurencji i rynku), [po ujawnieniu zagrożenia w zakresie nacisku psychologicznego związanego: 1) z trudną sytuacją, w której zwykle znajdują się osoby ubiegające się o kredyt, 2) ze złożonością umów przedłożonych do podpisu przez konsumenta, 3) ze jednoczesnym przedłożeniem oferty prezentowanej w pakiecie, 4) z krótkim terminem udzielonym na podpisanie oferty], do wprowadzenia wyjątku od zasady możliwości łączenia sprzedaży produktów ubezpieczeniowych ze sprzedażą niepowiązanych produktów finansowych poprzez zobowiązanie do 7 dniowego okresu pomiędzy podpisaniem dwóch umów?
- 4) Czy, w związku z takim uprawnieniem do tłumienia agresywnych praktyk handlowych, dyrektywa (UE) 2016/97 ⁽²⁾, a w szczególności jej art. 24 ust. 3, stoi na przeszkodzie wydaniu przez Autorità Garante per la concorrenza ed il mercato decyzji na podstawie art. 2 lit. d) i j), art. 4, 8 i 9 dyrektywy 2005/29/WE oraz krajowego ustawodawstwa transponującego, przyjętego po odrzuceniu wniosku o zobowiązania w następstwie odmowy towarzystwa świadczącego usługi inwestycyjne w przypadku sprzedaży krzyżowej produktu finansowego i produktu ubezpieczeniowego niezwiązanego z tym pierwszym – oraz w przypadku wystąpienia zagrożenia nacisku na konsumenta związanego z okolicznościami konkretnego przypadku, które można również wywnioskować ze złożoności dokumentacji podlegającej zbadaniu – przyznania konsumentowi siedmiodniowego spatium deliberandi [okresu na zastanowienie się] między sformulowaniem oferty krzyżowej a podpisaniem umowy ubezpieczeniowej?
- 5) Czy uznanie za agresywną praktykę samego połączenia dwóch produktów finansowych i ubezpieczeniowych może w konsekwencji stanowić niedozwolony akt regulacyjny i nie spowoduje nałożenia na przedsiębiorcę (a nie na AGCM, jak powinno być) (trudnego do spełnienia) ciężaru udowodnienia, że nie chodzi o praktykę agresywną, która narusza dyrektywę 2005/29/WE (zwłaszcza, że wskazana dyrektywa nie pozwala państwom członkowskim na przyjęcie bardziej restrykcyjnych środków niż środki w niej określone, nawet w celu zapewnienia wyższego poziomu ochrony konsumentów), lub czy przeciwnie to odwrócenie ciężaru dowodu nie istnieje, o ile na podstawie obiektywnych elementów stwierdza się konkretne zagrożenie nacisku na konsumenta potrzebującego uzyskania kredytu w obliczu złożonej oferty krzyżowej?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. 2005, L 49, s. 22).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/97 z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie dystrybucji ubezpieczeń (Dz.U. 2016, L 26, s. 19).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 20 października 2022 r. – Ente Cambiano Società cooperativa per azioni/Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-660/22)

(2023/C 24/38)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione